

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקד

ערב ש"ק פ' בשלח, ט"ו בשבט ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ב להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לזכות

הרה"ת ר' אליעזר בן חי' דרייזל שיחי'

טורין

ליום הולדתו, טו"ב שבט

לשנת ברכה והצלחה בגו"ר

[נשאלת השאלה: אם מדובר בשוטה האוחז משטות כזו וכולם מודעים לכך – למי זה מפריע שהוא יחזיק מעצמו כמשה רבינו (ומדוע לקונסו)?]

אלא מזה מובן, שסברה כזו מושללת שתהי' אפילו בתור הוה-אמינא, ומאחר שמדובר כאן באדם שאינו מצייט בפשטות ל"יורה דעה" ואין לזה השפעה עליו (כי אילו הי' מצייט לא הי' משווה עצמו למשה רבינו) – לכן קונסים אותו בקנס גשמי של כסף, שזהו ענין שגם הנפש הבהמית שלו תרגיש.

אף שבכלל על כסף אומרים ש"התורה חסה על ממונן של ישראל"¹¹, ובפרט כפי שהבעש"ט מסביר¹² הטעם לזה, כיון שבכסף ישנם ניצוצות קדושה – אעפ"כ אומרים כאן שבאם הוא רוצה להשוות עצמו למשה, עליו לשלם קנס של ממונ.

והלואי שיהי' כיהושע, שאולי הוא נחות גם ממנו ("גאָר קלענער").

אלא עליו לעשות כפי שיהושע עשה – "צא הלחם בעמלק", "צא מן העגן והלחם בו": עליו לצאת ולפעול עם יהודים, גם עם יהודי כזה שאינו בערך ליהודים אחרים!

שהרי זהו הענין ד"צא מן העגן" – הענין הוא דבר המפסיק, ו"צא מן העגן" הכוונה לצאת ולהתעסק עם ענינים שיש דבר המפסיק ביניהם, ואצל יהודים הפירוש הוא: להתעסק גם עם יהודים שאינם בערך ליהודים אחרים¹³.

11 ר"ה כז, א וש"נ.

12 ראה כתר שם טוב (קה"ת) כת, סע"ב ואילך (סרי"ח). אור תורה לה"מ (קה"ת) קא, ד (סת"ד). וראה גם לקו"ש ח"ג ע' 825.

13 וראה לקו"ש חכ"א שם (ע' 98), שישנם יהודים אשר הם "בתוך העגן", היינו שומרי תורה ומצוות ובכלל – קשורים עם הקב"ה, כאו"א לפי מעמדו ומצבו, וה"עגן" – תורה ומצוות – מגין עליהם מכל הרוחות הזרות, ובפרט מעמלק. אולם ישנם יהודים שמסיבות שונות עדיין אינם "בתוך העגן" לע"ע, ולכן

ותפלה, וזה יעזור לנצחון המלחמה – כשם שתפלותיו של דוד המלך עזרו לשר צבאו יואב בן צרוי' לנצח את המלחמה⁵ – ומדוע דוקא הוא צריך לצאת למלחמה?

ומוסיף ומביא רא'י ממה שאירע במלחמת עמלק גופא:

משה עלה לראש הגבעה והתפלל⁶, "ואהרן וחרור תמכו בידי⁷", באופן שכל אומות העולם יכלו לראות זאת – "והי' כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק"⁸.

ג. על-כך אומרים לו: משה עלה לגבעה להתפלל רק לאחרי שאמר ליהושע "בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק", כלומר, למרות שענינו של יהושע הוא "לא ימיש מתוך האוהל"⁹, אעפ"כ ישנם פעמים שצריכים לצאת להלחם בעמלק, שאז אומר לו בעל האוהל "צא הלחם בעמלק", וכפרש"י "צא מן העגן והלחם בו".

ולכאורה, מדוע משה הוצרך לומר לו "צא" – לצאת מהעגן כיון שעמלק נמצא מחוץ לעגן – הרי יהושע ידע לבדו היכן נמצא עמלק?

אלא משה הי' צריך להדגיש, שישנם מקרים אשר בהם יש צורך ב"צא" – "צא מן העגן והלחם בו".

אך עדיין ביכולתו לטעון שרצונו לעשות כפי שמשה עשה – לשבת ולהתפלל...

לזה ישנו הדין בשו"ע "יורה דעה"¹⁰, שהמשווה עצמו למשה רבינו מגיע לו קנס,

5 ראה סנהדרין מט, א.

6 פרשתנו שם, י.

7 שם, יב.

8 שם, יא.

9 תשא לג, יא. וראה לקו"ש חכ"א ע' 99, דדוקא ה"יראי חטא" (ראה פרש"י פרשתנו שם, ט) יש להם הכח ללחום את מלחמת עמלק.

10 סרמ"ב סל"ו. וראה 'התוועדיות' תשמ"ה ח"ג ע' 1663.

שיטתו של בן חמש למקרא

בקשר לפרשת השבוע – פ' בשלח (יג, כא), הבאנו ב' צילומים נדירים ממענות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים על ביאור שאמר בהתוועדות ש"פ בשלח, ט"ו בשבט ה'תשמ"ג – בענין עמוד העגן (הקטע המדובר נדפס בהתוועדויות תשמ"ג ח"ב ע' 946)

להלן פענוח המענה (הכתי"ק בא בהדגשה):

עמוד א' בצילום - מופיע בעמוד 14:

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א כתב למניחים בתחילת השאלה: כפי המובן מהענין בפסוק זה... דמספיק לנחותם הדרך.

במענה לשאלתם כתב כ"ק אד"ש מה"מ בימין העמוד: אין הכרח ונוגע לאיזה צד שיהי' בפשט"מ (ואם יש – ה"ז שלא הי' שינוי) ולכן אין רש"י "מתעסק" בזה.

בתחתית העמוד הקיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א את התיבה "ולכאורה" וכתב לשואלים: ישאלו בן ה' ויסבירו אשר [להחשיך] הוא ע"י כיסוי אור (השמש ובנדו"ד) הלבנה היינו מלמעלה.

עמוד ב' בצילום - מופיע בעמוד 15:

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א הקיף את התיבות "אור השמש" וכתב: לשיטתם – בלילה מנין. בן ה' אומר שמפורש: המאור הקטן – בלילה.

כ"ק אד"ש מה"מ הקיף תיבת "לגמרי" וכתב: לשיטתם (בכדי שיוקשה ממש"נ "ויראו גו") לשיטת בן ה' – "לנחותו הדרך" מספיק ענן הכי קל.

מדור זה מוקדש

לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן

נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס – לסדר "ואתם תהיו לי ממלכס כהנים וגוי קדוש"

יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

ולזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בה"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי

רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים"

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

לא להתפעל ולא להתחשב

יש לדעת, שכל הנסיונות באמת אין בהם ממש, כי אין שום מציאות שיכולה להסתיר על רצון ה', ובשעה שמתחזקים ולא מתפעלים מהם – רואים גם בעיני בשר איך שזה כלום.

בשעה שאברהם אבינו הוליך את יצחק אל העקידה, השטן העמיד את עצמו בצורת הר, בצורת נהר, וכשאברהם לא התפעל מזה אזי ראה שאין בו ממש. ומעשה אבות סימן לבנים, שכאשר לא מתפעלים מהנסיונות (בחיים הפרטיים ומכ"ש בעבודה הציבורית), לא מתחשבים עם שום חשבונות, ולא רק שלא מקטינים את ההוצאות אלא אדרבה, אז מתבטל הנסיון גם בעיני בשר.

ובמדה שאדם מודד בה מודדין לו, כאשר הוא מתחשב עם הנסיון, אז הנסיון אמנם נה' הסתר בפועל ממש ר"ל, וכאשר הוא יודע שזהו לא יותר מאשר נסיון ולא מתחשב עם זה ומתנהג כך בפועל, אז יורדים כל המצרים, ונה' הרחבה לעילא ולעילא.

(תרגום חפשי משיחת י"ב תמוז ה'תשי"ד - בלתי מוגה)

"בתוך הים ביבשה"

[. .] באם הוא הולך בהשליחות, ולא נעצר מפני שום דבר, אזי ברובא דרובא זהו לא יותר מאשר ענין של נסיון, וכמבואר מהו ענין הנסיון – שכאשר מתקרבים לדבר, הרי זה ע"ד שהיה בנסיון העקידה, שהשטן עשה בפני אברהם אבינו ים, ועשה הר וכמה וכמה ענינים כדי למונעו מלמלא את ציווי הבורא, אולם כאשר הגיעו קרוב, נוכחו לראות שאין שום ים ואין שום הר ואפשר ללכת לקיים את רצונו של הקב"ה,

אלא שהענין הוא שצריכים לקפוץ אל תוך הים ואז נוכחים לראות שזה בעצם "בתוך הים ביבשה", מכיון שהוא הולך בשליחותו של הקב"ה שהוא מלכו של עולם והוא הבעה"ב בעולם, ומכיון שהוא שלוחו, אזי נהיה "שלוחו של אדם כמותו".

(תרגום חפשי משיחת כ' מנ"א ה'תשי"ט - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק

נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש - אחר חצות היום - ה'תשס"ב

יה"ד שיקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה יתיכף ומיד ממש

ישנו הענין דזכירת עמלק.

אמנם לא מספיק רק לזכור את עמלק, אלא צריכים גם – מחיית עמלק. ואע"פ שבפסוק שם כתיב "כתוב זאת זכרון בספר כי מחה אמהה גו" (היינו הקב"ה) – אעפ"כ צריך להיות תמיד ה"מחה תמחה את זכר עמלק"¹⁹, עבודת האדם במחיית עמלק.

ה. ההוראה בפשטות מהאמור לעיל:

יכול מישהו לבוא ולטעון שהוא עסק בפעולותיו של בעל ההילולא כבר שלשה ימים רצופים – ביום חמישי יו"ד שבט, ביום שישי והיום בשבת, וכעת ברצונו לעסוק בעבודה אחרת...

אומרים לו: מלחמת עמלק צריכה להיות בכל עת, "מדור דור", וכל זמן שישנה עוד מציאות של יהודי אשר עמלק יכול להטפל אליו ("צוטשעפן") – אסור לשבת ברגיעה ומוכרח להיות ה"צא הלחם בעמלק", עד למחיית עמלק!

ו. ובה נתוספה ההוראה מהפירוש נפלא של תרגום יונתן בן עוזיאל ש"מדור מדור" הפירוש ל"לתלתא דרייא": דרא דעולם הזה, דרא דמשיחא ודרא דעולם הבא – ובהקדים ביאור החילוק בין שני הענינים, דרא דמשיחא ודרא דעוה"ב:

דובר פעם²⁰ שלאחרי ביאת משיח יהיו שתי תקופות, כמוכרח גם מהסתירה שמצינו ברמב"ם:

הרמב"ם כותב²¹ "שבימות המשיח . . . עולם כמנהגו נוהג" וש"אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד"²², ביחד עם זה מביא הרמב"ם כמה ניסים שיהיו כאשר

בדרך כלל, אף שישנם חילוקים בין יהודים – מ"ראשיכם שבטיכם" עד "חוטב עציך" ו"שואב מימך"¹⁴ – הם בערך זה לזה ("בתוך הענן"); אולם כאן ישנה מציאות של יהודי אשר "ענן" מפסיק בינו לאחרים¹⁵, ולכן זקוקים ל"צא מן הענן" ולפעול גם איתו.

ד. וזוהי ההוספה "מלחמה לה" בעמלק **מדור דור**:

אע"פ שמלחמת עמלק כבר היתה והתנהלה ע"י יהושע שבודאי עשה זאת כנדרש, וגם ע"י משה רבינו – אעפ"כ ישנה המלחמה בעמלק "מדור דור", צריכה להיות תמיד מלחמה עם עמלק.

והקב"ה אמר למשה "כתב זאת זכרון בספר"¹⁶, כלומר, שזה יהי' נצחי ושיזכרו זאת – דלכאורה, הרי כל רמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות לא-תעשה כתובים בספר ואת כולם יש לזכור?

– אלא שבמלחמת עמלק ישנה הדגשה מיוחדת שהיא צריכה להיות נצחית, ושנדרש בה זכרון מיוחד.

זאת-אומרת: אע"פ שיש לזכור את כל המצות, אך הפשט בזה הוא שכאשר מגיע זמן עשיית המצוה אז צריכים לזכרה, משא"כ הענין דזכירת עמלק צריך להיות **תמיד**.

וכפי שאדמו"ר הזקן כותב בשו"ע¹⁷ שקודם ק"ש טוב לזכור את הזכירות, שזהו במחשבה, ונוסף לזה ישנו ענין לומר (בכל יום) את ששת הזכירות בדיבור¹⁸, וביניהם

(ראה פרש"י תצא כה, יח ד"ה כל) עמלק (בגימ' ספק) יכול לגשת ולזרוק בהם ספיקות באמונה וקרירות בעיני קדושה.

(14) ר"פ נצבים.

(15) ראה לעיל סוף הערה 13 מפרש"י תצא.

(16) פרשתנו שם, יד.

(17) אור"ח ס"ס ס"ד.

(18) ראה סידור אחר עלינו כו'. וראה בנסמן בשער הכולל ספי"א.

(19) תצא כה, יט. כפי שאומרים בשש זכירות.

(20) ראה לקו"ש חכ"ז ע' 197 ואילך. ועוד.

(21) הל' מלכים פי"ב ה"א.

(22) הל' תשובה ספ"ט.

משיח יבוא²³, ולזה ניתוספה הקושיא החזקה ("שטורעמדיקע קשיא"): הרי ישנו הענין דתחיית המתים שהוא אחד מהי"ג עיקרים²³ – ואיך מתאים לומר ש"אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שעבוד מלכות בלבד"?

ולכן מוכרחים לומר שיהיו שתי תקופות אחרי ביאת משיח: תקופה ראשונה שבה "אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכות בלבד", ותקופה שני' שבה יהיו הנסים ותחיית המתים וכו'.

וזהו החילוק בין שני הענינים שאומר התרגום יונתן – "דרא דמשיחא" ו"דרא דעוה"ב", ושני תקופות אלו נכללים בתבות "מדור דור", כלומר, שהמלחמה עם עמלק תהי' תמיד, גם "בדרא דמשיחא", ואפילו "ב"דרא דעוה"ב".

ז. וההוראה:

המלחמה עם עמלק ברוחניות – העבודה שבעל ההילולא תובע לצאת ולפעול גם עם יהודים שהם מחוץ לענן כנ"ל – צריכה להיות באופן שיש לה שייכות גם ל"דרא דמשיחא" וגם ל"דרא דעוה"ב", היינו, שעבודתו בפעולות אלו צריכה להיות באופן שע"ז יגיע "דרא דמשיחא" ו"דרא דעוה"ב".

והוראה נוספת – ע"י התבוננות איך יהי' ב"דרא דמשיחא" וב"דרא דעוה"ב", יתוסף בעיסוקו בפעולות:

כאשר יתבונן לעצמו כיצד יהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר"²⁴ ובתוכם כ"ק מו"ח אדמו"ר, והוא (כ"ק מו"ח אדמו"ר) יצטרך להעמיד בפני משיח או בפני הקב"ה את ה"ראו גידולים שגידלתם"²⁵, הוא יקח תלמיד שלו או אחד שיש לו שייכות אליו דרך הפעולות – ויצביע על הפעולות שפעל

במשך השבעים שנה, ויאמר "ראו גידולים שגידלתם" –

אזי גם אם בדרך כלל הוא מצדיק את עצמו בכל ההצדקות – כאשר יתבונן לעצמו איך שתיכף כ"ק מו"ח אדמו"ר יקח אותו ויצביע על פעולותיו – הרי מובן התוספת שתבוא בעבודתו.

ואע"פ שהזוהר אומר²⁶ שתחיית המתים תהי' רק ארבעים שנה אחר ביאת המשיח – הרי גם לפי זה יכול הרי להיות "אחישנה"²⁷, וע"ד מה שאומרים "אחכה לו בכל יום שיבוא"²⁸.

ונוסף לזה, הגמ' שואלת²⁹: כאשר משיח יבוא והכהנים יצטרכו להקריב קרבנות – כיצד ידעו את כל הפרטים? עונה הגמ', ש"משה ואהרן עמהם" והם יראו להם, זאת למרות דברי הזוהר שבין ביאת משיח לתחיית המתים יהיו ארבעים שנה – ואחד מהביאורים והתירוצים³⁰ שישנם בזה: שיחיד סגולה יקומו קודם לכן.

ואף שאומרים זאת על יחיד סגולה – הרי כאן מדובר על כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, "אתפשטותא דמשה (ש) בכל דרא ודרא"³¹, והוא הרי יהי' מהראשונים שיקומו ("זועט ער דאך זיין פון די ערשטע צו אויפשטיין")!

אם-כן, כאשר יתבונן לעצמו כיצד יראה הדבר, כשתיכף יקום בעל ההילולא, יתפוס את היהודי בצוואר חולצתו, יצביע על עבודתו

(26) זוהר ח"א קלט, א. וראה ג"כ שם קלד, א.

(27) ישע"י ס, כב. סנהדרין צח, א. וראה בנסמן בהערה 30.

(28) א' מהי"ג עיקרים. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.

(29) יומא ה, ב. וראה תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.

(30) ראה לקו"ש ח"ב ע' 8-17; "שיחות קודש" תשי"א (הוצאת תשנ"ט) ע' 156 – ובהנסמן שם.

(31) זח"ג רעג, א.

(23) ראה בהנסמן בלקו"ש שם.

(24) ישע"י כו, יט.

(25) ע"פ כתובות מה, רע"א.

צ"ל עכשיו בעיקר רגש השמחה מזה שהגאולה באה

והוראה נוספת וג"כ עיקרית בענין השירה בנוגע לעבודת התפלה . . ובמיוחד בנוגע להתפלה על הגאולה האמיתית והשלימה (ובפרט לאחר שכבר "כלו כל הקיצין", ונשלמו כל עניני העבודה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) – שנוסף על רגש הכוסף והתשוקה והגעגועים להגאולה (עד עתה), צ"ל עכשיו גם ובעיקר רגש השמחה מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש.

(משיחות יום ה' פ' בשלח, י"א שבט וש"פ בשלח, י"ג שבט, שבת שירה ה'תשנ"ב - מוגה)

מה ישאל אותו משיח כאשר ירוץ לקבל את פניו?

סוף-כל-סוף בודאי יפעלו שמישיח צדקנו יבוא "נאו", וע"פ המבואר בלקו"ת בענין "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו", מובן, שכאשר יבוא משיח צדקנו יצטרכו ללכת לקבל את פניו באופן ד"תלמודו בידו".

וא"כ, נקל לתאר איזה פנים יהיו לו – לאחר כל התירוצים והאמתלאות – כאשר ירוץ לקבל את פני משיח צדקנו, ומשיח צדקנו ישאל אותו: האם יש לך מה להראות באופן ד"תלמודו בידו"!

(משיחת ליל חמשה עשר בשבט ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

אפילו משה רבינו התפעל...

מכיון שכבר נשלמו "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות", ובפרט לאחר גלות הכי גדול, הכי איום, הכי נורא והכי מבהיל, עד כדי כך, שאפילו משה רבינו התפעל מאופן עבודתם של ישראל בעקבתא דמשיחא, כמבואר בחסידות בפירוש הכתוב "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה", שענוותנותו של משה רבינו היתה בעיקר ובמיוחד כלפי דרא דעקבתא דמשיחא. הרי בודאי שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, ודור הראשון של הגאולה – מכיון ש"מיד הן נגאלין", תיכף ומיד ממש.

(משיחת ט"ו בשבט ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לע"ר ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

תופים ומחולות על בוא הגאולה

יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר (כולל גם הימים הסמוכים לפניו ולאחריו) שהוא גם יום ההילולא של אמו זקנתו, ובסמיכות אליו גם יום ההילולא של אמו, הוא ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה של נשי ישראל, שהנהגתן תהי' ברוחן של הרבניות הצדקניות (נשותיהם של הנשיאים) בעלות היאצ"ט, שעיי"ז נעשה גם המשך החיים של הרבניות הצדקניות, "מה' זרען בחיים אף הן בחיים"², ועוד ועיקר, שכיון שבזכותן של נשים צדקניות שבדורנו באה הגאולה האמיתית והשלימה, אזי "הן בחיים" (גם בעיקר) **כפשוטו ממש**, ובפרט שצדיקים וצדקניות קמים לתחי'³ ("הקיצו ורננו"⁴ שוכני עפר"⁵ מיד⁵).

[. .] והוראה מיוחדת ועיקרית בנוגע לענין השירה – כמודגש בשירת מרים ושירת דבורה:

כשם שביציאת מצרים "מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים", כך גם בהגאולה מגלות זה האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות ובודאי מובטחות הן שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד שמתחילות תיכף (ברגעי הגלות האחרונים) בהשירה⁶ ובתופים ובמחולות, על בוא הגאולה האמיתית והשלימה!

ובפרטיות יותר: ביחד עם התפלה, הבקשה והדרישה מהקב"ה שיביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, שהיא מתוך רגש של צער ומרידות ("מרים על שם המידור") על אריכות הגלות, שבאה לידי ביטוי בהצעקה מקרב ולב עמוק "עד מתי, עד מתי, עד מתי"!!! חדרות הן (גם ובעיקר) ברגש השמחה, ושמחה גדולה ביותר שבאה לידי ביטוי בהשירה, מצד גודל הבטחון ש"הנה זה (המלך המשיח) בא"⁷, וכבר בא!

(משיחות ש"פ בא (ו' שבט) וש"פ בשלח (י"ג שבט) ה'תשנ"ב - מוגה)

(1) ע"פ תענית ה, ב.

(2) ועד"ז בפטירת אשה מישראל, רח"ל, שכאשר "זרעה בחיים", שממשיכים בחיים אמיתיים דתומ"צ כפי שנתחנכו על ידה, כולל ובמיוחד ע"י הפעולות הנוספות בעניני צדקה וחסד שעושים לעילוי נשמתה, אזי היא בחיים", ועוד ועיקר, שעיי"ז ממהרים ומזרזים ופועלים תיכף ש"היא בחיים" כפשוטו ממש, בתחיית המתים (כבפנים).

(3) להעיר מהשייכות לפרשת בשלח – "מניין לתחיית

המתים. – וי"ל שנרמז גם ב"אז ישיר", "משמע לעתיד" (סנהדרין צא, ב ובפרש"י). וראה הערה הבאה.
 (4) רינה (שירה) על שלימות הגאולה בתחיית המתים.
 – וי"ל שנרמז גם ב"אז ישיר", "משמע לעתיד", שקאי (גם) על השירה ד"שוכני עפר" כשקמים לתחי', "הקיצו ורננו".
 (5) ראה זח"א קמ, א.
 (6) בתכלית הצניעות, כמובן, כהלימוד מדבורה.
 (7) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת אודי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

שמהגאולה במעמד ומצב ד"אכתי עבדי דאחשורוש אנן"³⁴ – נבוא לגאולה האמיתית והשלימה,

ושתהי' באופן ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף"³⁵, ובאופן של שירה, שבשירת הים ה' "הם הכירוהו תחלה"³⁶, ואפילו עובר שבמעיי אמו"³⁷ הראה ואמר "זה א-לי ואנוהו"³⁸, ושיקויים היעוד"²⁴ "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, וילכו לקבל פני משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש. ■

(34) שם יד, א.

(35) וילך לא, יב.

(36) סוטה יא, ב. שמו"ד פ"א, יב.

(37) סוטה ל, סע"ב ואילך.

(38) פרשתנו טו, ב. וברש"י שם.

במשך השבעים שנה שנמצאת נשמתו בעוה"ז ויאמר ע"ז "ראו גידולים שגידלתי" – הרי מובן ההוספה שזה יביא בעבודתו.

וכנ"ל³² שגם ע"י עבודתו יבוא להזמן ד"הקיצו ורננו שוכני עפר".

ויה"ד שגם חשבון זה יעשה באופן של שירה בשמחה וטוב לבב, וע"י ה"יגעת" יהי' "ומצאת"³³ (שלא לפי ערך היגיעה).

ח. ויה"ד שמהענין דמחיית עמלק ששייך הרי לפורים, שאז ה' המן שהוא מזרעו של עמלק – יהי' ה"מסמך גאולה לגאולה"³³,

וכפי שהענין הוא בתורה, כן ירד לפועל,

(32) ראה ריש סעיה זה.

(33) מגילה ו, ב.

המדור מוקדש לע"נ ר' מאיר ב"ד צבי ע"ה – נלב"ע ביום ד' מנ"א – שבת חזון – ה'תשס"ג

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוגתו: ח'י' רחל' תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונינים שיחיו – לברכות עד בלי די

שטות דקדושה, בלי שום חשבונות דשכל

[.] מזה מובן גם לענין העבודה שצריכה להיות לפני הגאולה ובתור הכנה אל הגאולה, שהעבודה צריכה להיות למעלה ממדידה והגבלה. דמכיון שההמשכה דלעתיד היא בבחינת בלי-גבול, הרי גם ההכנה לזה צריכה להיות באופן כזה. דזהו מה שביאר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע בשיחתו הידועה¹ על מארז² כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו, דמלחמת בית דוד היא המלחמה נגד אלו המנגדים ולוחמים בגילוי המשיח, אשר חרפו עקבות משיחך. והיוצא למלחמה זו צריך להיות אצלו גט כריתות כותב לאשתו, דהיינו גט כריתות מכל הענינים המותרים, שהרי לאשתו קאי על אשתו הנשואה לו כדת משה וישראל, ואעפ"כ, הרי כשיוצאים למלחמת בית דוד צריך להנזר גם מדברים המותרים, שזהו על-דרך ענין קדש עצמך במותר לך³. אך בענין קדש עצמך במותר לך אפשר שיהי' הדבר בהגבלה, שהרי יש כמה דיעות בענין זה⁴ אם הוא מדאורייתא או מדרבנן, וא"כ אפשר שיהיו הגבלות בדבר (ע"ד מה שנתבאר לעיל⁵ שלגבי עבודת התשובה הרי העבודה דתומ"צ היא במדידה והגבלה). אך ענין כותב גט כריתות לאשתו היינו למעלה מדידה והגבלה, משום שהעבודה באופן דהגבלה הרי לא זו הדרך לנצח במלחמת בית דוד כדי שמזה יצא דוד עצמו (כמבואר במ"א⁶ הפרש בין בית דוד ודוד).

וכדי לנצח במלחמה זו שהיא מלחמה עם אויבך ה', ויתר על כן, עם חרפו עקבות משיחך, שהיא מלחמה קשה עוד יותר, כי בבואה דבבואה אית להו⁷, הרי מלחמה זו היא באופן שיוצא מהגבלותיו לגמרי, ויוצא מכל דבריו ועניניו, ובלי שום חשבונות דשכל, אלא באופן דשטות דקדושה שלמעלה מטעם ודעת⁸. כי כשם שהמלחמה שלהם היא באופן דחוצפא בלא תגאי, כן צריך להיות בצד הקדושה יציאה לגמרי מהגבלות עצמו ומסירה ונתינה לגמרי למלחמת בית דוד. (קטע ממאמר ד"ה ויהי בשלח פרעה גו' - ש"פ בשלח, י"א שבט, ה'תשכ"א - בלתי מוגה)

(1) שיחת שמח"ת תרס"א (נדפסה בספר השיחות תש"ב ע' 141 ואילך).
 (2) שבת נו, א.
 (3) יבמות כ, א. ספרי ראה יד, כא.
 (4) ראה תניא פ"ל (לט, א). הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א בסה"מ תש"ח ע' 133. לקו"ש ח"ז ע' 323 בהערה. ועוד.
 (5) קודם בהמאמר (סה"מ תשכ"א ע' 256 ואילך).
 (6) אג"ק אדמו"ר מהורש"ב ח"א ע' שיא ואילך.
 (7) ראה לקו"ת תצא לו, ג. לו, ג.
 (8) המשך באתי לגני השי"ת פ"ה (סה"מ השי"ת ע' 117 ואילך).
 (9) ראה סנהדרין קה, א.

הצורך לביקש את הגאולה בדבור ובקול גדול

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

למרות שהקב"ה יודע את מחשבותיהם של בני ישראל, אעפ"כ הם מבקשים בגלוי ובדיבור שתבוא הגאולה האמיתית והשלימה, מכיון שהעיקר הוא איך שזה יורד למעשה בפועל ובגלוי בעולם-הזה.

וכפי שרואים בכללות ענין התפלה, שלמרות ש"איזו היא עבודה שבלב¹, בכל-זאת ההלכה אומרת² "לא יתפלל בלבו (לבד) אלא מחתך הדברים בשפתיו ומשמיע לאזניו", כלומר, אף שהקב"ה בודאי יודע מה נעשה בלבו של המתפלל, ועאכו"כ באותיות המחשבה שלו, אעפ"כ תפלתו חייבת להיות בדבור בפה דוקא (ולכן היא נחשבת במנין המצוות³).

וכך גם בנוגע לתפלה ובקשה "עד מת", "דאלאי גלות" - שלא מספיק להתבונן בזה במחשבה, אלא יש להוציא זאת בדבור ובקול גדול.

ואף ש"כל המשמיע קול בתפלתו ה"ז מקטני אמנה"⁴, הרי במה-דברים-אמורים, כאשר ישנו חשש שבגלל זה יחשבו "כאלו אין הקב"ה שומע תפלת לחש"⁵ - אבל כאן מדובר אודות "קול גדול" הבא כתוצאה מ"קלא פנימאה"⁶, עם כל התוקף וה"שטורעם" הבא מכל כחות נפשו, ובודאי שצעקה זו בקול גדול היא ענין טוב.

ועי"ז שבני ישראל יבקשו את הגאולה באופן האמור, ויעבדו עבודתם בפועל ממש - אזי אפילו אם רק רוב בני"י יעשו עבודתם, ועוד יותר - אפילו אחד לבדו, יכול להכריע "את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"⁷.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) רמב"ם ריש הל' תפלה. תענית ב, סע"א.
 (2) טושו"ע ושו"ע אדה"ז או"ח סק"א ס"ב.
 (3) ראה לקו"ש חל"ט ע' 168 (וראה שם הערה 9).
 (4) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.
 (5) ברכות כד, ב. טור ושו"ע אדה"ז שם.
 (6) ראה סה"מ תרס"ט ע' צט ואילך.
 (7) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

כאשר קשורים עם הרבי אין לטבע שם דעה כלל

צריכים רק להאמין בשלימות שאין שום נפקא-מינה בין קודם לעכשיו ויש למלאת את השליחות. רואים בעיני בשר, שאלו שעמדו בתנועה זו - הם לא חשבו איך זה על-פי טבע כיון שהם ידעו שהם הולכים בשליחותו של נשיא הדור שהוא הבעל-הבית על הטבע - היתה להם הצלחה מרובה.

צריך שתהי' החלטה גמורה שכאשר קשורים עם הרבי אין לטבע שם דעה כלל, וצריכים להחליט שהרבי יכול לתת ורוצה לתת, וזה נוגע לא רק בהצלחת מילוי שליחותו, אלא גם בהשפעה בגשמיות לעניניו הפרטים, וכפי שדובר קודם שהרבי דואג גם לגשמיות של כאו"א. (תרגום חפשי משיחת יו"ד שבט ה'תשי"ג - בלתי מוגה)